

Emlékiratunk a Belügyminiszter Úrhoz!

[...] Tudvalevő, hogy a prostitúció kérdése egységesen egy – minden részére az országnak – kiható rendelettel vagy törvénnyel rendezve nincs. Ezt a nagyfontosságú ügyet, amely pedig úgy közegészségügyi és közbiztonsági, mint erkölcsi tekintetben megérdemelné az egységes rendezést, az ország egyes városai és megyéi szabályrendeleteikkel rendezik, mely szabályrendeletek legnagyobb része a 80-as évekből keletkezett s régi, elavult, a mai viszonyokra alig alkalmazható.

Ezt azért vagyunk bátrak előrebozsátani, mert az újabbi időkben, amidőn a prostitúció kérdésével úgy a társadalom, mint a törvényhozás is mind behatóbban kezd foglalkozni, ezek a régi, ELAVULT SZABÁLYRENDELETEK sehogy sem illeszkednek bele ezen újabbi felfogások és rendelkezések keretébe.

Így a büntető novella megalkotásával a törvényhozás igen hathatósan s mindenkinek megnyugvására védi meg a fejletlen s meggondolatlan nőt az erkölcstelen üzelmekre való csábítástól. Ámde egyúttal nem törölte el az eddig hazánkban elfogadott s nemcsak megtűrt, de a prostitúció legrendezettebb s így legkívánatosabb formáját: a bordélyrendszert. Sőt a prostitúció rendelkezésére vonatkozó szabályrendelet tervezete ügyében 1909. évi április hóban megtartott szaktanácskozmány – melynek kivonatos jegyzőkönyvi másolatát idemellékelni bátrak vagyunk – a vidékre vonatkozólag a kizárólagos bordélyrendszert fogadta el, illetve ajánlotta. Márpedig a bordélyrendszer fennállásának lehetősége csak úgy biztosítható, a bordélyház-tulajdonosok személyes szabadsága az alaptalan zaklatásoktól csak úgy menthető meg, ha a prostitúciót rendező eddigi szabályrendeltek akképp változtattnak meg, hogy megfeleljenek a büntető novella rendelkezéseinek és szellemének. [...]

A büntető novella (1908: XXXVI. tc.) 43.§-a a kerítés vétségét állapítja meg akkor, „ha valaki valamely 20 éven aluli tisztességes nőt házasságon kívüli nemi közösülés vagy fajtalanság céljára önérdékből más részére szándékosan megszerez vagy megszerezni törekszik.”

[...] ma ugyanis úgy áll a helyzet, hogy a bordélytulajdonosok, akinél egy nő a házába való belépésre jelentkezik, nemcsak az iránt győződik meg, hogy a 20-ik életévét betöltötte-e, hanem minden erővel arról is meggyőződni igyekszik, hogy az illető tisztességes nőnek mondható-e vagy sem, illetőleg nem felel-e meg a tisztesség fogalmának legalább annyiban, amennyiben a büntető novella szerint már őt tisztességesnek tartani nem lehet. Csak ha mindezekről meggyőződik, akkor meri bordélyházába fogadni az illetőt, hogy a B[üntető]. N[ovella]. 43.§-ba bele ne ütközzék. De arról,

hogy az illető nő már nem nevezhető tisztességesnek, csak a nő saját bemondása alapján nyerhet tájékozódást. [...]

Ennek a lehetetlen állapotnak úgy lehetne a legbiztosabban elejét venni, hogy az illető rendőrhatóságok minden egyes bordélyba belépni akaró nőt kihallgatnának, különösen azokra a körülményeire, melyekből kitűnnék, hogy tisztességes volt-e, s nem áldozata-e tényleg valamely lélekkufárnak, s így hatóságilag állapíttatnék meg minden nőnek a bordélyba való felvehetősége. [...]

Ezzel nemcsak azt lehetne elérni, hogy az ártatlan polgárok személyes szabadsága örökös veszélynek és zaklatásnak nem lenne kitéve, hanem azt is sokkal könnyebben el lehetne érni, hogy az esetleges igazi bűnösök könnyen kézre keríthetők lennének s igen sok nőt is meg lehetne menteni a tisztességes életnek. [...]

A budapesti rendőrség letartóztatott egy vidéki bordélytulajdonost a kéj-nő azon bemondása alapján, hogy az illető bordélyos őt egy szállodából, hol szobaleány volt, hitta bordélyházába. A valóság az volt, hogy az állítólagos szobalány már egy másik vidéki bordélyházban mint kéjnő tartotta fenn magát, amidőn őt saját kívánságára egy bordélytulajdonos a régi bordélyházból kivette és gazdasszonyi minőségben alkalmazta saját bordélyházában. Régi helyéről az új helyre való átutaztatásban Budapesten tartóztatta fel őt a rendőrség, hol az igazat megmondani nem merete vagy nem akarta. Míg ez az illető vidéki rendőrhatóságokkal folytatott táviratváltások folytán kiderült, az illető bordélyos, ki szeplőtlen múltú s 1600 korona évi adót fizető polgár.

A rendőrségen fogva tartották, míg az illető nőt kihallgatása után azonnal elbocsátották, úgy, hogy az igazság kiderítése céljából szembesíthető nem volt. [...]

De nemcsak a legújabb törvényes rendelkezésekkel állanak – elavultságuknál fogva – ellentétben a vidéki városok és megyék szabályrendeletei, hanem még egymással összehasonlítva azokat, sem tapasztalható egyöntetű szabályozás minden terén a kérdésnek.¹⁵ [...]

Ugyanis a legtöbb vidéki kávéház és szállodákban, valamint korcsmákban alkalmazott felírónők, szobalányok és pincérnők a tiltott prostitúciót űzik. Míg a bordélyházakban rend s egészségügyi szempontokból a legnagyobb ellenőrzés s a legnagyobb fegyelmezettség is tapasztalható, addig ezen helyeken úgyszólván minden ellenőrzés nélkül tobzódik az erkölcs-

¹⁵ A szerző lábjegyzete: „A különböző városokban még a korhatár sem azonos – 17–20 év közt, más a bordélynyitási engedély szabályozása is: pl. Pozsonyban csak nő, legalább 40 éves – Sopron: legalább 30 éves nő – Arad megye: már nagykorú, de nős férfi vagy 40 éves nő – Nagyvárád: bármely egyén.”

telenség, mely nemcsak a közerkölcsiséget s a közrendet, hanem a közegészséget is a legnagyobb mértékben veszélyezteti. Így egy vidéki és egész kiterjedelmű és forgalmú kávéház is 6 nőt alkalmaz, éjjeli, nappali felírónő, buffet-leány, kávé leány stb. címen, akik minden ellenőrzés, orvosi vizsgálat nélkül űzik a prostitúciónak ezen legveszedelmesebb fajtát s terjesztői a veszedelmes betegségeknek, melyekért annyiszor alaptalanul a bordélyházakat vádolják. [...]

A bordélyengedélyezések körül is meglehetősen rendezetlen állapotok uralkodnak. Egyik városban a városi tanács, a másikban a rendőrkapitány, másutt a főszolgabíró adja meg az engedélyt a bordélynyitáshoz, ami az egyöntetű eljárást, a feltételeknek egyformaságát még ugyanegy megyében is sokszor kizárja.

Egységes szabályokat, rendelkezéseket kívánnak – alapja lesz a rendőrségi korrupciónak is, amíg ez nem szünetik meg (egyéni elbírálások) minden fontosabb ok nélkül áthelyeztetik egy bordély, melynél egyébként semmi kifogásolni való nincs, s mert csak egy pár környékbeli lakónak nem tetszik a szomszédsága. Ez pedig sokszor egyenlő a teljes tönkretétellel.

(Éjjeli Mulatók Tulajdonosainak Havi Értesítője, 1911. 1. sz. november 1. 3–6.)